

SÜTŐ CSABA ANDRÁS

kollázs ugyanarról és másról

*„szóltak, vagdossam meg ezt az orgonát.
Hát, időm felől megcsinálhatom éppen”*

ha kimész teredből. véget ér az utca.
egész enyhe lanka a dombtetőig.
először emelhetni fel fejed.

körbekémel, szimatára hagyja a nagyját.
átfutó szalagja púp domb hátán.
macska, ugrásra készen. árnyékban pihegő tömeg.

lépcsők vezetnek lefelé.
betonból sarkok.
oldalt vízmérce,
számok a fémlemezen.

Tetején nyolcas, kilences.
méteres félelem.

üres a közsilip.
a víz mellette állong. széleit sem éri.
lassan, ha épp. állítólag folyik.
van, mi a szemnek láthatatlan. a csatorna tómederben terül szét. fűzek, nyárfák a meden-
ce partján. körbeállják a tétován ballagót. guggoló lombok. bokrok térden, ágaskodó
fűcsomagok. vízbe horgasztott fő. Kérges, használt, csavart testek. gyökér a levegőben.
homorú part.

omló mart. mosódó határok. beszökik a víz a földbe. lassan, de biztosan.

nem láthatni, tapinthatni. mi dúl színén, mi van alatt.
fent gépek árnya suhan. elvégzi minden
a dolgát.

letiport nád. félembenyi ösvény. növekvő raj. elülő moraj. süppedő talpak, szortyogó föld.
víz a talp mellett. óvatos netovább. magasra nőttek a nyárfák. néma vattájuk kereng, lefelé
zuhong. hajukba fészül a szél. kócsukat rendezik. száradó testek. az árnyak, húzódnak odébb.
mámoros fűzér, pillanat.

a laposban fél méter víz. másfél méter iszap. sűrű nád. hatalmas, örvénylő halak. hasukon
arany illan. oldaluk merő ezüst. tüskés, csíkos tigrisek. pöttyös papetvek. éhes sügerek.
tátongó, bélpoklos naphalak. faág a mélyben. apróhalak réme. csuka. keszegek dalló
himnusza. kárászok tüskéje, ponty bajusz nélkül. torpedók suhannak, pikkelyes amurok. a
gereblye közékük vág. s a compót nem láthatni alatt.

(de felül néha a buborék a vízre, gömbjét felnyitja az oxigén.
mutatja hát, míg megint víznek adja magát.)

ha itt házad hagyta, otthont lelsz. biztosan. ölelő fák, surrogó nád. télen a jég az úr. karistja
tűnő írás, megannyi ékezet. bizton lépő láb. most. fátyolban fürdő víz. körbenyalják, pihék az
úszót, úszók a pihét. öklék, a szivárvány színén. színüket veszti el. nyüzsgő, nyugtalan
veder.

randevű fent. két árny, összehajol. beszéd, foszlányos. a másik mián. a másik felé.

jó ülni lent. vakolatlan betonon. az oldalban bokrok. fel- és lehajol. cipőjét fűzi a kéz. egyre
magasabb a meredély. a zsilipen víz nincsen. dudvák és homok.

arccal a földre dőlve. az egykori medret, tapinthatni széjjel. összefogva földdel. légáram között, ott van. hátán a lyuk majdnem kerek. pereme körben, szögletes.

alulra látni. semmi, lényeges. kavicsok kopnak a talpak alatt. simára csiszolja, eső, szél. kerge nap úzi rá féltékeny fényét. árnyék hűti le. vándorló hó. vándorló hová.

szél. libeg, úszik, reszketve zúg. magától fázik, önnön félsz. koncert, vagy mozgás, hang akár, bárha zene, mégis, a fülnek. lomb, béka, füvek, számolatlan sokaság. szédítő morgás. néhány, ki hazatér. vagy házából, most indul el. délután, s az este. sebesen jövel.

kőben víz nincsen. volt, hogy alatta hajolt. amit kivettek. mit kivetett magából. fentről ezüstös nyak csak, mi házadig hajol. Vének, Duna fia. ide kellett futnia. hálás zöldek két partján.

ide pumpálta fel. mi jutott hová. miért e sehol.

[gyomok itt, gyamok amott.]

ez üres mederben nagy élet nem folyt. asszonyok voltak itt, meg porontyaik. mindnapi szennyesük mosták. testük fürdette víz, áztatta eső, fény. alattuk irányba, lábukban visszacsorgott a vér. visszeres lábú estéből volt elég. de tiszta is volt az ég. most mocsár van, szikkadó nádas, vagy az se. száradó terület. forgótárcsás szörnyek, belük mutatva. látod, egybeérnek a korok. akkor is, ha nem akarod. lúgtól mart kezek, dagadó erek. rozsdálló lemezek. némábban, mint ami leszek. szikkad, mi a vízé volt. a földé, ami a földé lesz. késik a bosszú, és lehet, hogy elmarad. betérhet még. jöhet a víz megint. fordulhat úgy. lesz arra is tanú. ömölhet. e mederben, víz hogy legyen. régi köveknél, zsilip, hogy legyen. maraszt, átereszt hiszen. nem történhet másképp. kivárás, türelem. kérdő szempár. vizslat, hasztalan.

